

บทนำ

“ฟิอาร์ทคะ” ดวงตากกลมโตสีดำขลับฉายแววประหม่า
เมื่อเอ่ยชื่อเขา “คือ... พันธุ์มีอะไรจะบอกคะ”

“ว่าไง” เจ้าของร่างสูงโปร่งยิ้มกว้างให้เธอเหมือนเคย

“คือว่า...” ยิ่งพูด หัวใจดวงน้อยยิ่งเต้นถี่กว่าเก่า มือของ
พิตาภาเย็นเฉียบ ลมหายใจติดขัด รู้สึกกลัวๆ กลัวๆ เมื่อจะเอ่ยประโยค
ต่อไป แต่มาถึงตรงนี้แล้ว ไม่ว่าจะผลจะออกมาเป็นยังไงก็คงต้องเสี่ยงกัน
ดูสักตั้ง!

คิ้วหนาของอภิวัดฉมวดเข้าหากันเล็กน้อย แต่ยังไม่รอฟังสิ่งที่
เธอจะพูดอย่างไร้เย็น

“พันธุ์...” มือเล็กกำแน่น นัยน์ตาที่กำลังจ้องมองใบหน้าคมคาย
ของคนตัวสูงกว่าเป็นประกายไหวระริกอย่างอ่อนไหว

“มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า บอกพี่ได้นะ” หมอหนุ่มตัดสินใจ
ถามออกไปด้วยความเป็นห่วง เพราะสังเกตเห็นว่าวันนี้ท่าทางของน้อง
ผิดปกติ

“พันธุ์ก็ไม่วินิจฉัยนะคะถ้าฟิอาร์ทได้ฟังแล้วจะรู้สึกยังไง แต่พันธุ์
อยากบอกจริงๆ พันธุ์ไม่อยากจะอดอีกต่อไปแล้ว”

พิตาภาสูดหายใจลึกเพื่อเรียกความมั่นใจ แววตาเป็นประกาย

แนวแน่ขึ้น ก่อนที่ริมฝีปากอิมส์ชมพูจะสสารภาพความในใจกับคนที่ ยืนอยู่ตรงหน้า

“พันซ์ชอบพีอาร์ตค่ะ!”

อภิวัดฉน์และพิตภาสบตากันนิ่งงันท่ามกลางความเยียบเยิบ และแสงดาวนับล้านดวงที่ทอประกายพริบพราวอยู่บนผืนฟ้ากว้าง

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยคล้ายไม่อยากจะเชื่อหู

“พันซ์ชอบพีอาร์ตมาตั้งแต่สมัยมัธยมแล้ว และพันซ์ก็เก็บความรู้สึกนี้ไว้คนเดียวมาตลอด เพราะพันซ์ซี้ซลาดเกินไป” พิตภามอง ชายหนุ่มอย่างจริงจัง

“รู้ไหมคะว่าที่ผ่านมาเวลาพีอาร์ตพาแฟนมาแนะนำให้รู้จัก พันซ์แข่งให้พีอาร์ตเล็กกับแฟนทุกวัน พันซ์อยากเป็นคนที่อยู่ข้างๆ พีอาร์ต อยากไปดูหนัง กินข้าว ไปเที่ยว ใช้เวลาทำอะไรพิเศษด้วยกัน แทนผู้หญิงคนนั้น แต่ก็ทำได้แค่อิจฉา เพราะความจริงคือ...พันซ์ไม่ได้เป็นแฟนพีอาร์ต ทุกครั้งเวลาที่พีอาร์ตเล็กกับแฟน พันซ์ยอมรับว่าดีใจมาก แต่ก็ยังกลัว ไม่กล้าบอกรู้สึกยังไงอยู่ดี จนพีอาร์ตมีแฟนใหม่ ไปหลายคน แต่ตอนนี้พีอาร์ตกลับมาโสดอีกครั้งแล้ว พันซ์กลัวว่าถ้า ยังลังเลต่อไปอาจจะไม่มีโอกาสบอกแล้วก็ได้ พันซ์เลยต้องพูดวันนี้ ขอโทษนะคะถ้าทำให้ลำบากใจ ถ้าพีอาร์ตไม่ได้รู้สึกเหมือนกัน เราจะไม่ติดต่อกันอีกเลยก็ได้ พันซ์รู้ค่ะว่าจากวันนี้เราอาจจะไม่สนิทใจกัน เหมือนเดิม พันซ์ทำใจไว้แล้ว”

เสียงของหญิงสาวสั้นเครือทำยประโยค พยายามกลืนน้ำตาที่ พานจะไหลลงมาเอาไว้จนปวดกระบอกตาไปหมด

ดวงตาคมของคนฟังฉายแววเครียดและสับสน “พี...”

“พันซ์พร้อมฟังคำตอบค่ะ แต่พีอาร์ตไม่ต้องส่งสารพันซ์นะคะ” พิตภายิ้มให้เขา แม้ข้างในจะอ่อนไหวเต็มที

“คือ...ตอนนี้ที่...” อภิวัดฉน์เอ่ยด้วยท่าที่อึดอัด และลอบถอน

หายใจเบาๆ ภาษากายของเขาตอบทุกอย่างแม้นายแพทย์หนุ่มจะ
ยังเอ่ยไม่จบ

เธอพยักหน้าเบาๆ อย่างยอมรับความจริง “ไม่เป็นไรค่ะพี่อาร์ต
พันธ์เข้าใจ พี่อาร์ตไม่เคยเห็นพันธ์เป็นมากกว่าน้องสาวหรอก”
หญิงสาวตัดพ้อด้วยความน้อยใจที่ตัวเองอยู่กลางอก หัวใจแสนเปราะบาง
ปีบริดจนปวดแปลบไปหมด

ร่างเล็กหมุนตัวกลับเพราะไม่อยากให้เขาเห็นว่าตอนนี้เธอเสียใจ
แค่ไหน วินาทีนั้นหยดน้ำใสๆ พลันร่วงเฝะลงมาจกดวงตาคู่สวย
อย่างฝันไม่ไหว

“ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมานะคะ” หญิงสาว
เดินจากมาพร้อมน้ำตา

“พันธ์!” เสียงทุ้มดังตามหลังมา แต่ขาเรียวยาวก็ไม่หยุดเดิน

หญิงสาวยิ้มทั้งที่สะอึกสะอื้น ถึงจะไม่สมหวัง แต่อย่างน้อยเธอ
ก็หายค้างคา และรู้ว่าที่ผ่านมามีการกระทำของอภิวัดน์ที่ดูเหมือนมีใจ
ให้ นั่น เธอคิดเข้าข้างตัวเองอยู่ฝ่ายเดียว

ความจริงคือเขาไม่เคยคิดเกินเลยไปกว่าคำว่า ‘พี่ชายและ
น้องสาว’ และความสัมพันธ์ของเธอกับอภิวัดน์ก็คงจะเป็นอย่างนั้น
เรื่อยไป เหมือนคนที่เดินอยู่คนละฟากฝั่งของถนน แม้มองเห็นกัน แต่
เขาคงไม่มีวันข้ามมาหาเธอ และถึงเธอจะข้ามไปหาเขาแล้ว ก็ไม่ได้
หมายความว่า จะได้เดินร่วมทาง เพราะที่ว่างข้างกายอภิวัดน์นี้ไม่ได้
มีไว้สำหรับเธอ

1

ฝนดาวตก

‘พีอาร์ต’

เด็กหญิงพิตภาหันไปเรียกคนที่นอนอยู่ข้างกันหลังจากเขา
เงยไปพักใหญ่

‘มีไร’ อภิวัดมซึ่งขอแม่มานอนค้างที่บ้านของเธอหนึ่งคืนปรือ
ตาขึ้นมาอง

‘แอบหลับไปแล้วใช่ปะเนี่ย’ ดวงตากกลมโตของเด็กหญิงเป็น
ประกายสดใส

‘เปล่า แค่หลับตาเฉยๆ’ พุดจบเขาก็ลืมหืมตาขึ้นทั้งสองข้าง
อภิวัดมและพิตภามาปูเสื่อนอนรอดูฝนดาวตกด้วยกันบน
สนามหญ้าหน้าบ้านหลังใหญ่ตั้งแต่ห้าทุ่ม จนตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืน
สิบนาทีแล้ว

‘คิดถึงใครอยู่หรือเปล่าน้า’ พิตภาทำพ้ออยากรู้ อยากเห็น

‘ไม่ใช่เรื่องของเด็ก’

เด็กหญิงย่นจมูกใส่อีกฝ่ายอย่างหมั่นไส้ ‘เฮอะ พุดยังกับตัวเอง
เป็นผู้ใหญ่ อายุแค่สิบหกก็ถือว่ายังเด็กอยู่เหมือนกันนั่นแหละ’

‘อย่างน้อยพีก็ใช้คำนำหน้าว่านายแล้ว’ อภิวัดมกระตุกยิ้มอย่าง
ผู้เหนือกว่า

‘อีกสองปีพันธ์ก็เป็นนางสาวแล้วเหมือนกัน’

‘โห! ยังต้องใช้คำนำหน้าว่าเด็กหญิงไปอีกตั้งสองปีแน่ะ’ เด็กหนุ่ม
เข้าเหยงพลางหัวเราะ

พิตภาได้แต่ทำหน้าอ้ง้าเมื่อเถียงอีกฝ่ายไม่ได้
อภิวัฒน์กลับยิ้มขึ้นก่อนจะเอ่ยปลอบ ‘เอาน่า เป็นนางสาว
เมื่อไหร่จะพาไปเลี้ยงไอติมฉลอง’

สีหน้าของเด็กหญิงร่าเริงขึ้นทันที ‘จริงๆ นะคะ’

‘อือ’

‘เดี๋ยวจะกินให้พี่อาร์ตหมดตุตเลย!’ คนตัวเล็กกว่าชูถ้วยแววตา
เจ้าเล่ห์

‘ไม้อ่ะ ตัวแค่นี้จะกินเยอะแค่นี้เชียว’

‘รอดูแล้วกัน’ พิตภาหัวเราะหึๆ ในลำคอ

‘โอเค จะรอนะ’ ดวงตาของเด็กหนุ่มเป็นประกายพราวพร่าง
ไม่ต่างจากแสงดาวในค่ำคืนนี้

ใบหน้าของทั้งสองระบายไปด้วยรอยยิ้มบางๆ ขณะทอดสายตาดู
มองขึ้นไปยังท้องฟ้าสีดำสนิทที่ปลอดโปร่งเหมาะกับการชมฝนดาวตก
มาก ติดอยู่อย่างเดียวคือยังไม่มีฝนดาวตกให้เห็นสักดวง

‘ไหนข่าวบอกว่าจะเริ่มเห็นตอนห้าทุ่มไง นี่เที่ยงคืนแล้วยัง
ไม่เห็นเลย’ พิตภาบ่นอุบ หากไม่มีอภิวัฒน์มาเป็นเพื่อนนอนดูดาว
เธอคงถอดใจเข้าบ้านไปนานแล้ว

‘ใจเย็น คิดว่ามันจะตกลงมาเป็นพันธ์ๆ ดวงพร้อมกันเลยเหอ
มันไม่เหมือนที่เร้าจินตนาการหรอกนะ อีกอย่างการคำนวณปรากฏการณ์
ธรรมชาติมันก็คลาดเคลื่อนได้แบบนี้แหละ ถ้าเป็นพลูปีใหม่ก็ว่าไปอย่าง
เที่ยงคืนนี้บ๊อบ สว่างบ๊อบ’

พิตภาคิดตามแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย ‘ก็จริงนะอะ เหมือนกรรม
อุตุฯ ที่พยากรณ์อากาศที่ไรไม่เคยตรงสักที’

‘ก็นั่นแหละ เอาจ่ายๆ เลย ขนาดหัวใจของตัวเองเนี่ย บางทีเรายังไม่รู้เลยว่าวันหนึ่งมันจะรักใคร จู่ๆ เกิดจะรัก มันก็รู้สึกขึ้นมาเฉยๆ เพราะงั้นถ้าสถาบันดาราศาสตร์กับกรมอุตุนิยมวิทยาจะคำนวณพลาตาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก’ อภิวัดมน์บอกอย่างมีเหตุผล

พิตภาภาไม่ได้ยินประโยคหลังๆ ที่เขาพูดแล้ว เพราะกำลังประหม่าอย่างแรงตั้งแต่อภิวัดมน์เอ่ยถึง ‘ความรัก’

‘คะ’ เด็กหญิงพยายามควบคุมหัวใจไม่ให้เต้นรัวไปกว่านี้ ‘ไม่อย่างนั้นเขาต้องได้ยินเสียงหัวใจเธอแน่ๆ’

‘เฮ้ย! มาแล้ว’ เด็กหนุ่มบอกเสียงตื่นเต้น

แสงของฝนดาวตกสว่างวาบ ก่อนจะเลือนหายไปในห้องฟ้าสีเข้มเพียงพริบตา ทำให้พิตภาภามองไม่ทัน

‘ไหนคะ ไม่เห็นมีเลย’

‘อ้าว แล้วเมื่อไหร่จะได้มองฟ้าอยู่หรือ’

‘ปะ แปลว่าคะ’ เมื่อครูเธอมัวแต่อยู่กับตัวเองจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างเลย

‘ทำไมหน้าแดงอ๊ะ’ อภิวัดมน์หันตามองคนอายุน้อยกว่าอย่างสงสัย

‘มาสนใจอะไรหน้าพันซ์เล่า มองบนฟ้านู่น’

‘ใจลอยคิดถึงใคร’ ยิ่งเห็นแนวตามีพิรุณของเธอ เขาก็ยิ่งไล่ต้อน

‘แปลว่านี่คะ เลิกถามได้แล้วคะ พันซ์จะตั้งใจดูฝนดาวตก เตียวอริชฐานไม่ทัน’ พิตภาภาตัดบท ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกที่อีกฝ่ายไม่ซักไซ้ต่อ

‘อริชฐานแล้วมันจะสมหวังจริงหรือ’ คนที่มักคิดอะไรเป็นเหตุเป็นผลเสมอขมวดคิ้วหนาเข้าหากัน

‘ก็คนโบราณเขาบอกมาแบบนี้เนี่ย ถ้าอยากู้อาก็ลองอริชฐานดูสิคะ’

ตอนนี้สายตาของแต่ละฝ่ายต่างจจจอยู่กับท้องฟ้า พลันนั่นเอง ที่แสงของฝนดาวตกสว่างจ้าขึ้นอีกครั้ง

พิตภากรีบหลับตาขอพรทันที ก่อนจะลืมตาขึ้นและหันไปถามคนข้างๆ ‘เมื่อกี้ฟิอาร์ตได้อธิษฐานหรือเปล่า’

‘อือ’

‘อธิษฐานว่าไงอะ บอกได้ไหม’

‘บอกได้ไง คำอธิษฐานของใครก็ของมันสิ’ เขาตอบโดยไม่สบตาเธอ

‘แหม แล้วตอนแรกบอกว่าไม่เชื่อ สุดท้ายก็แอบอธิษฐานเหมือนกัน’ พิตภากรหัวเราะคิก

‘ก็พันซ์บอกให้พิสุจน์ พี่ก็เลยลองดู’

‘ถ้าคำอธิษฐานของฟิอาร์ตเป็นจริงบอกพันซ์ด้วยนะ ไม่ต้องบอกก็ได้คะว่าอธิษฐานว่าไง แออยากรู้ว่าสมหวังหรือเปล่า’

‘อืม เดี่ยวบอกแล้วกัน’

‘แล้วไม่อยากรู้หรือว่าพันซ์อธิษฐานอะไร’ ดวงตากลมโตฉายแววซุกซน

‘ถามไปพันซ์ก็ไม่ยอมบอกพี่หรอก จะถามให้เสียเวลาทำไม’

‘ถูกต้อง! เรื่องอะไรจะบอกล่ะ’ พิตภากรหัวเราะเสียงใส

เด็กหนุ่มและเด็กหญิงนอนดูฝนดาวตกด้วยกันอย่างเพลิดเพลิน เพราะยิ่งตก ความถี่ของฝนดาวตกยิ่งเพิ่มมากขึ้น แม้จะไม่ได้ตกพร่างพราวลงมาเป็นสายเหมือนภาพในจินตนาการ แต่เมื่อแสงดาวสว่างวาบขึ้นทีไร เขาและเธอก็อดตื่นตื่นไม่ได้

‘มาทายกันดีกว่าคะว่าต่อไปดาวดวงไหนจะตก’ พิตภากรชวนอย่างนิกสนุก ก่อนจะเริ่มทายเป็นคนแรก ‘พันซ์ว่าดวงนั้น’ นิ้วเรียวยาวชี้ไปที่ดาวดวงหนึ่งบนพากฟ้ากว้างไกลสีดำสนิทที่มองดูราวกับกำมะหยี่เนื้อดี

‘จะรู้ใหม่เนี่ยว่าดวงไหน มีตั้งเป็นล้านดวง’ อภิวัฒน์ส่ายหน้า
ไปมา

‘ทายมาเถอะน่า’

‘ดวงนั้นมั้ง’ เขาชี้ไปแบบสุ่มๆ

‘ดวงไหนอะ’

‘ก็บอกแล้วว่ามันมีเป็นล้านดวง จะรู้ได้ไงว่าใครทายดวงไหน’

‘เอ็งก็ได้อ้อ ถ้าดวงที่เราเลืองไว้ตกลงมาให้ร้องเฮ จะได้อ้อ’

‘ไม่เอา ชี้เกี่ยจ’

‘เด็กๆ ไปนอนกันได้หรือยังจ๊ะ’ เสียงแม่ของพิตมาดั่งขึ้น

เด็กหญิงและเด็กหนุ่มผุดลุกขึ้นนั่งในขณะที่แสงแดดเข้ามา
ถึงพอดี

‘ดีหนึ่งกว่าแล้วนะจ๊ะ’

‘ผมกำลังจะชวนน้องกลับบ้านเข้าบ้านพอดีเลยครับน้ำแชน’ อภิวัฒน์
เอ่ยเสียงสุภาพ

‘สร้างภาพ! ไม่เห็นมีท่าทีว่าจะชวนเลย’ พิตมาภาย่นจมูกใส่คน
ที่ชอบทำคะแนนกับแม่เธอตลอด

‘ยายพันธ์ ทำหน้าแบบนี้ใส่พี่เขาได้ไง’ แสงแดดำหนักสาว
พลางส่ายหน้าไปมา

‘พี่อาร์ตเขาก็ชอบทำหน้าลิงใส่พันธ์บ่อยๆ เหมือนกันนะคะ แต่
คุณแม่ไม่เคยเห็น’

‘เฮ้ย! ใส่ร้าย พี่จะทำอะไรแบบนี้ได้ยังไง อย่าไปเชื่อนะครับ
น้ำแชน’ อภิวัฒน์ขอความเป็นธรรม

‘เอาละๆ ไปนอนกันได้แล้ว ถึงพุงนี้จะเป็นวันหยุด แต่นอน
ดึกไปก็ไม่ดีนะจ๊ะ’ แสงแดดดับท ก่อนที่ทั้งสองคนจะเถียงกันไป
มากกว่านี้ เท่าที่รู้ลูกสาวเธอกับลูกชายของทิพวรรณผู้เป็นเพื่อนก็
แสบพอกันนั่นละ

อภิวัดณ์และพิตภาลุกขึ้นและช่วยกันพับเสื้อเก็บเสร็จแล้วก็เดินตามแสงเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ ก่อนจะแยกย้ายกันเข้าห้องนอนของใครของมัน

พิตภาไม่รู้ว่าอภิวัดณ์มีความสุขใหม่กับการดูฝนดาวตกในคืนนี้ แต่สำหรับเธอแล้วคืนนี้มีความสุขมากที่สุดเลยที่ได้ดูฝนดาวตกกับเขา

พิตภาเซ็นรถเซ็นซึ่งมีกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ห้าใบเดินออกมายังโถงผู้โดยสารขาเข้าของสนามบินสุวรรณภูมิที่พลุกพล่านไปด้วยผู้คน พลังกวาดตามองหาคนขับรถที่นัดกันไว้ตอนเที่ยงครึ่ง
เจ้าของร่างเพรียวระหงในชุดเสื้อไหมพรมสีดำและกางเกงยีนสีน้ำเงินมองไปรอบๆ บริเวณจนทั่ว แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นวีแวนของคนมารับ

ระหว่างนั้นเองเสียงค้อนเคยของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากทางด้านหลังของเธอ “พันซ์”

คิวเรียของหญิงสาวขมวดเข้าหากัน ก่อนที่ใบหน้าหวานเนียนใสปราศจากเครื่องสำอางจะแสดงความประหลาดใจว่าเดิมเมื่อหันกลับไปเห็นว่าใครยืนอยู่ตรงนั้น

“พีอาร์ต!” ดวงตากลมโตกะพริบปริบอย่างไม่อยากเชื่อสายตา “มาได้ไงคะ” เธอไม่คาดคิดเลยจริงๆ ว่าเขาจะมา

“ก็น้าแซบบอกว่าพันซ์จะกลับมาวันนี้ พีเลยอาสามารับ” อภิวัดณ์ยิ้มกว้างและมองเธอด้วยแววตาแสนดีอย่างที่เคยเป็นเสมอมา

“ไม่น่าลำบากเลยคะ” พิตภาพบว่าการพาตัวเองไปให้ไกลจากเขาถึง ‘สองปี’ นั้นไม่ได้ผลเลย เพราะไม่ว่ายังไงความรู้สึกที่เธอมีต่ออภิวัดณ์ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง หัวใจเธอกำลังพองโตด้วยความปลื้มปิติ แม้จะฝืนไม่ให้อารมณ์เสียแต่ใจก็ไม่ได้เชื่อฟังสักนิด

เธอยังรักเขาเหมือนเดิม

ไม่สิ...

...รักมากขึ้นทุกวันต่างหาก

หัวใจดวงน้อยบีบรัดจนปวดหนึบเมื่อนึกถึงความจริงที่ว่า เธอเป็นคนที่รักอภิวัดมน้อยอยู่ข้างเดียวมาตลอด

สองปีที่ผ่านมาแม้เธอกับเขาจะอยู่ใกล้กันคนละซีกโลกและไม่ได้พบกันเลย แต่เขาก็ไม่เคยเลือนหายไปจากความคิดของเธอเลย ไม่ว่าจะป็นตอนตื่นหรือหลับตา

คืนก่อนจะบินกลับเมืองไทย พิตาภาก็เพิ่ง ‘ฝันถึง’ ชายหนุ่มในฝันนั้นเธอสารภาพความในใจกับเขา แต่อภิวัดมนี้อาจได้ตอบรับ แม้จะเป็นเพียงฝัน แต่เมื่อตื่นขึ้นมาเธอกลับจำความรู้สึกหน่วงๆ ในอกได้ชัดเจน

ถ้าเธอล้ำเหมือนในความฝันก็คงดีสินะ จะได้หายค้างคากันไปเลย และถึงจะเจ็บ แต่ก็เจ็บครั้งเดียว ดีกว่าเจ็บซ้ำๆ ทุกวันแบบนี้

“ลำบากอะไร เรากลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกันไปแล้วหรือ”

พิตาภามิ้มปาก “ก็...ไม่รู้สิคะ ไม่ได้เจอกันตั้งสองปีแล้วนี่นา”

พิตาภาเพิ่งเรียนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจมาจากสหรัฐอเมริกา และวางแผนจะใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาบวกกับความชอบส่วนตัวทำแบรนด์น้ำหอมของตัวเองในเร็วๆ นี้

ส่วนอภิวัดมนั้นเป็นแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ และกำลังเรียนต่อเฉพาะทางด้านอายุรศาสตร์ตามที่เจ้าตัวตั้งใจไว้

แม้ที่ผ่านมาเธอจะกลับมาเยี่ยมครอบครัวปีละครั้ง แต่ทุกครั้งก็ไม่ได้เจออภิวัดมน์ เพราะช่วงนั้นหมอมุ่งไปทำงานใช้ทุนที่ต่างจังหวัด และงานรัดตัวจนไม่มีเวลากลับกรุงเทพฯ เลย อีกอย่างอภิวัดมน์ไม่ค่อยอัปเดตอะไรในเฟซบุ๊กและอินสตาแกรม เธอเลยแทบไม่เห็นความเคลื่อนไหวของเธอ

แรกๆ ที่ไปเรียนต่อ เขาก็ส่งข้อความถามไถ่เป็นระยะก่อนจะ
ห่างหายไป อาจเป็นเพราะภาระหน้าที่ที่เพิ่มขึ้น หรือเพราะอะไร
พิตาก็ไม่อาจรู้ได้ นั่นทำให้เธอไม่แน่ใจนักว่าความสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวเองกับอภิวัดมน์ยังเหมือนเดิมหรือเปล่า

ว่ากันว่าแต่ละปีที่เราเติบโตขึ้น เราอาจทำใครหลายคนหล่น
หายไปจากชีวิตทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ แล้วในแต่ละปีเราก็จะได้พบ
คนใหม่ๆ เช่นกัน บางคนที่เคยสำคัญอาจกลายเป็นไม่สำคัญ บางคน
ที่เคยสนิทสนมอาจเปลี่ยนเป็นเพียงคนรู้จัก และเธอก็อาจเป็นอีก
หนึ่งคนที่หล่นหายไปจากชีวิตของอภิวัดมน์แล้วก็ได้

แต่การที่เขามารับที่สนามบินในวันนี้ออกให้รู้ว่าถึงจะไม่ได้เจอ
และพูดคุยกันบ่อยเหมือนเมื่อก่อน แต่เขาก็ยังเป็นพี่อาร์ตคนเดิมเสมอ

“ไม่ลำบากหรอก วันนี้ว่าง อยากมารับน้องสาวสุดที่รัก” ชายหนุ่ม
บอกน้ำเสียงกระตือรือร้น

พิตาก็ยิ้มหยอๆ “ขอบคุณนะคะ”

“กอดหน่อย” อภิวัดมน์ยิ้มกว้างและกางแขนออก

“กอดทำไมคะ” เขาจะรู้ตัวไหมเนี่ยว่าทำให้ความรู้สึกของเธอ
ขึ้นๆ ลงๆ อยู่ตลอด

“ก็อุตส่าห์ไปเรียนอเมริกามาตั้งสองปี ต้องหักทาบแบบฝรั่ง
หน่อยสิ”

รอยยิ้มและแววตาสดใสของเขาทำให้หัวใจของเธอไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัวเอาซะเลย “ก็แค่สองปีเอง แต่อีกยี่สิบกว่าปีพันช้อยู่เมืองไทย
ยังไงก็ไม่ลืมความเป็นไทยคะ”

“แล้วตอนอยู่ที่นั่นไม่กอดกับใครเลยเหรอ” หมอหนุ่มถามเสียง
เรียบ แต่ในใจอยากรู้สุดๆ

“กอดสิคะ เจ้าบ้านเขาทำอะไร เราก็ต้องทำตาม”

“อย่าบอกนะว่ากอดผู้ชายด้วย” คราวนี้คนถามหัวร่อนขึ้นมา

เล็กน้อย

“คะ” พิตาภพัยกหน้าตอบตามจริง

“ขนาดคนอื่นยังให้กอด แล้วทำไมกับพี่กับเชื้อไม่ให้ล่ะ”

“ก็พวกเขาเป็นเพื่อนพ้องนี่คะ พวกเราบริสุทธิ์ใจกัน”

“แล้วพี่ไม่บริสุทธิ์ใจตรงไหน” อีกฝ่ายร้องขอความเป็นธรรม

“นี่ไม่รู้ตัวเลยหรือคะว่าตัวเองไม่น่าไว้วางใจแค่ไหน สองปีมานี้ ทำสาว ๆ เสียใจไปกี่คนแล้วล่ะ” สายข่าวจากเมืองไทยบอกเธอว่า ตอนนี้อภิวัดมนโสดสนิทหลังเลิกกรากับแฟนคนล่าสุดเมื่อสามเดือนที่แล้ว แน่แน่นอนว่าปกติชายหนุ่มเป็นฝ่ายบอกเลิกสาว ๆ มากกว่าโดนบอกเลิก

แต่เชื่อไหมว่าอภิวัดมนไม่เคยยอมรับว่าผู้หญิงคนไหนเป็นแฟนเลย เพราะหมอหนุ่มมีสโลแกนประจำตัวว่า ‘ถ้าจะคบกับผม เป็นได้มากกว่าเพื่อน แต่ไม่ใช่แฟน’

อภิวัดมนให้เหตุผลว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ทั้งเขาและฝ่ายหญิง ถ้าวางคบกันแล้วไม่ใช่จริงๆ ก็จะได้แยกย้ายกันง่ายๆ ไม่ต้องมีอะไรผูกมัด แต่ถ้าใช้คำว่าแฟน ความรู้สึกเป็นเจ้าของจะมีมากขึ้นอีกระดับ ซึ่งอาจทำให้ทั้งสองฝ่ายเจ็บปวดเมื่อถึงตอนเลิกกราดังนั้นเวลาคนถามถึงแฟน หมอหนุ่มจะตอบทันทีว่าไม่มี ทั้งที่จริงๆ ตอนนั้นก็คบกับใครสักคนอยู่

บางทีพิตาภพกึ่งงว่าผู้หญิงที่คบกับเขาอ้อมอยู่ในสถานะครึ่งๆ กลางๆ แบบนั้นได้ยังไง เพราะถ้าเป็นเธอจะไม่ยอมเด็ดขาด ถ้าจะเป็นแฟนกันก็ต้องชัดเจน ไม่ได้หมายความว่าให้ประกาศไปทั่ว แต่อย่ามาทำคลุมเครือแบบนี้

แต่อย่างว่านั่นแหละ ถ้าเราไม่ใช่คนคนนั้น เราจะไม่มันเข้าไป ความรู้สึกหรือเหตุผลของเขา เหมือนที่คนอื่นอาจไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงแอบรักอภิวัดมนมาได้เป็นสิบปีทั้งที่เขาเจ้าชู้หนักมาก แถมยังไม่เคย

มีที่ท่าว่าจะรู้สึกพิเศษกับเธอเลย

“พี่ยอมรับว่าคิดชั่วร้ายเวลาอยู่กับผู้หญิงคนอื่น แต่พันธักเหมือนน้องสาวพี่ พี่จะคิดอะไรแบบนั้นได้ยังไง”

พิตภาม่ายิ้มให้เขาและหลุบตาลงต่ำเพื่อซ่อนความรู้สึกหงวๆ ที่อาจเผยออกมทางแววตา “พี่อาร์ตจอตลอดชั้นไหนคะ”

“อ้าว เปลี่ยนเรื่องเฉยเลย”

“พันธักหิวข้าวแล้ว”

“เออ จริงสิ นี่มันจะบ่ายโมงแล้วนี่นา” อภิวัดมณีพลิกข้อมือดูนาฬิกา “งั้นเดี๋ยวไปกินข้าวกันก่อนค่อยกลับ”

“ไปกินข้างนอกดีกว่าคะ อาหารสนามบินแพง”

“ทนไหวหรือ”

“ไหวคะ”

“งั้นเดี๋ยวพี่ไปซื้อแซนด์วิชให้กินรองท้องก่อน เพราะกว่าจะไปถึงร้านอาหารคงอีกพักใหญ่ รอดตรงนี้นะ” ว่าแล้วเจ้าของร่างสูงโปร่งก็เดินเร็วๆ ไปยังร้านเบเกอรี่ที่ตั้งอยู่ภายในบริเวณนั้น

พิตภามองตามแผ่นหลังหนาของอภิวัดมณีไปด้วยแววตาหวั่นไหว แม้จะดีใจที่เขาห่วงใย แต่ก็ทรมานอยู่ลึกๆ เพราะไม่ว่าอย่างไรชายหนุ่มก็ยังคงเห็นเธอเป็นเพียงน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้น

ขอร้องลະ ช่วยอย่าดีไปมากกว่านี้ได้ไหม เพราะมันยิ่งจะทำให้เธอรักเขามากขึ้นกว่าเดิม และเจ็บปวดกว่าเก่าเมื่อรู้ว่าอย่างไรคนข้างกายเขาก็ไม่มีทางเป็นเธอ

2

รักเอง เจ็บเอง หายเอง

คนเราจะแอบรักใครสักคนได้นานแค่ไหน

พิตภาเองก็ยังไม่หาคำตอบไม่ได้ เพราะจนถึงวันนี้เธอก็แอบรักอภิวัฒน์มาตั้งสิบสองปีแล้ว

ถ้าการตัดใจทำได้ง่ายๆ เหมือนตัดกระดาษก็คงดี เธอจะได้ไม่ต้องแอบรักคนที่ไม่รักเธออยู่อย่างนี้

มันเป็นความรู้สึกครึ่งๆ กลางๆ ที่อธิบายไม่ถูก เพราะถึงจะมีความสุข แต่ก็ยิ้มได้ไม่เต็มร้อย บางครั้งแม้จะเศร้า แต่ก็ไม่ได้พุ่มพวยคร่ำครวญถึงขั้นตื้ออกซกตัวหรือกรี๊ดแขนตัวเอง

หากเปรียบเทียบความรักของเธอกับการเดินทาง ตอนนีพิตภาก็มาถึงจุดที่กำลังลังเลว่าจะเดินต่อไปให้ถึงปลายทาง หรือจะหันหลังกลับบ้านดี

เธออายุจริงๆ ที่จะบอกว่าไม่ได้เดินมาถึงจุดนี้เป็นครั้งแรก แต่เป็นครั้งที่เท่าไร พิตภาก็ไม่แน่ใจ เพราะหลายครั้งมาก แล้วรู้ใหม่ทุกครั้งเธอก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสียงหัวใจที่อยากลองไปต่อให้ถึงจุดหมาย ทั้งที่มองไม่เห็นและไม่รู้ว่าจะเดินไปถึงที่นั่นเมื่อไร

เวลาสิบสองปีนานเพียงพอที่เราจะเดินทางรอบโลกได้เป็นสิบๆ รอบ แต่ทั้งที่ระยะห่างระหว่างหัวใจของเธอกับคนที่เธอรักอยู่ใกล้กัน

เพียงเท่านี้ ทำไมเธอกลับเดินเข้าไปไม่ถึงหัวใจเขาลักที่นะ

“พันธึ่สิ่งอาหารไปหรือยัง” เสียงทุ้มลึกของอภิวัดณ์ทำให้เธอ หลุดจากภวังค์

เจ้าของร่างสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรนั่งลงบนเก้าอี้ ตรงข้ามเธอหลังจากไปห้องน้ำมา ใบหน้าคมคายระบวยไปด้วยรอยยิ้ม สดชื่น

“สิ่งของตัวเองไปแล้วคะ พี่อาร์ตจะกินอะไรสิ่งไหนคะ” ตอนนี เธอกับเขาอยู่ที่ร้านอาหารตามสั่งเจ้าประจำแถวทองหล่อที่ชอบมากิน ด้วยกันตั้งแต่สมัยเด็ก ซึ่งบ้านของพิตาภา ก็อยู่ในซอยถัดไปนี่เอง

“พันธึ่กินไร”

“กะเพราหมูสับไข่ดาวคะ”

“งั้นลอกนะ” อภิวัดณ์ยิ้มกว้าง ก่อนตะโกนบอกเจ้าของร้านที่ กำลังวุ่นอยู่หน้าเตา “ป้าช้อย ผมเอาเหมือนพันธึ่ที่หนึ่งนะครับ”

“ได้จ้า” หญิงวัยกลางคนที่เห็นเธอกับเขามาแต่เด็กตอบกลับมา อย่างเป็นกันเอง

ไม่กี่นาทีก่อนหน้าป้าช้อยก็ตื่นเดินใหญ่ที่เห็นเธอกับอภิวัดณ์ มาด้วยกัน เพราะตั้งแต่พิตาภาไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา และชายหนุ่มไปทำงานใช้ทุนที่ต่างจังหวัด เขากับเธอก็ไม่ได้มาที่นี้ พร้อมกันอีกเลย

“สิ่งเองไม่เป็นเหรอ ชอบลอกตลอด” หญิงสาวยื่นจมูกใส่

“ชี้เกี่ยจคิดอะ”

“ที่เรื่องรักษาคณไช่ยากกว่านี้ยังคิดได้ แค่สิ่งข้าชี้เกี่ยจชะงั้น”

“ก็พี่ไม่ยอมกั้ใช้สมองตลอดเวลา ทำงานก็เครียดพออยู่แล้ว นอก เวลางานขอชี้เกี่ยจบ้าง” ดวงตาคมเป็นประกายแห่งความสุข

“แล้ววันนี้วันหยุดไม่อยู่กั้กับแฟนเหรอคะ” พิตาภาแกล้งถาม หมอหนุ่มจะได้ไม่เอะใจว่าเธอรู้เรื่องความรักของเขาแล้ว

“มีที่ไหนล่ะ”

“พันธฺ์หมายถึงคนที่ควงกันอยู่นั้นแหละคะ” ลืมไปว่าเขาไม่ได้
คำว่าแฟนกับผู้หญิงคนไหน

“นั่นแหละ คู่ควงก็ไม่มี”

“จริงอะ พี่อาร์ตโสด? เป็นไปได้ไง ปกติไม่เคยเห็นว่าง” หญิงสาว
ทำสีหน้าเซอร์ไพรส์

“ก็เพิ่งเลิกสามเดือนที่แล้วนี่แหละ แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้
เด็ดกับใครนะ เมื่อก่อนก็เพิ่งไปดูหนังกับน้องคนนึงมา แต่ไม่ได้คิดจะ
คบจริงจังหรอก” ชายหนุ่มเล่าด้วยน้ำเสียงสบายๆ

เขามองว่าการที่คนเราจะลองคบใครหลายๆ คนไม่ใช่เรื่องผิด
การออกเดทก็เหมือนกับการค้นหาคนที่ดีและใช่ที่สุดให้ตัวเอง ดังนั้น
หากเดทแรกไม่ประทับใจ ก็จะไม่ม่ีครั้งที่สองต่อ

แต่ถ้าผู้หญิงคนไหนเข้ากับเขาได้ก็就会有การนัดเจอกันอีกเรื่อยๆ
และถ้าอภิวฒน์ถูกใจ สถานะของพวกเธอก็จะเปลี่ยนจาก ‘คู่เดท’ มา
เป็น ‘คู่ควง’ ประจำ โดยระหว่างนั้นเขาก็จะไม่เด็ดกับใครอีก จนกว่า
จะเลิกกับคู่ควงคนเดิม

“ก็ว่าคนอย่างพี่อาร์ตไม่ยอมอยู่แบบเหงๆ แน่” พิตาภาลอบ
ถอนหายใจเบาๆ ถึงจะผ่านไปนานแค่ไหน เขาก็เลิก ‘แรด’ ไม่ได้อยู่ที่
สินะ

“พี่ก็แค่ใช้หน้าตาให้คุ้ม เกิดมาหล่อทั้งที จะอยู่ตัวคนเดียวไป
ทำไม” อภิวฒน์ยิ้มอย่างมีเสน่ห์

“ข้ออ้างของพวกผู้ชายเจ้าชู้อะดิ หล่อไม่หล่อไม่เห็นเกี่ยวเลย
ที่สำคัญที่สุดคือการรักเดียวใจเดียวคะ” การแอบรักก็ว่าทรมาณแล้ว
แต่เธอดันมาแอบรักเพลย์บอยตัวพ่อที่มีผู้หญิงรายล้อมให้เลือกเต็ม
ไปหมด จะมีอะไรแยกว่านี้อีกไหมเนี่ย

“เจ้าชู้ที่ไหน พี่ก็แค่อยากมีคนยื่นให้กำลังใจข้างๆ เท่านั้นเอง”

“อยู่คนเดียวไม่ได้เลยว้าจั้น”

“ใช่ พี่เป็นคนขี้เหงา” นัยน์ตาสีเข้มมีความอ้างว้างเจืออยู่ลึกๆ

“แล้วทำไมไม่หาแฟนจริงๆ จังๆ ไปเลยล่ะคะ”

อภิวัฒน์เงยบไป ดวงตาคมเก็บซ่อนความรู้สึกบางอย่างเอาไว้ ก่อนจะแก้มก้มทำลัลลลา “พี่ยังไม่อยากผูกมัดกับใคร เป็นอย่างนี้ก็สบายใจดีอยู่แล้ว อยากจีบใครก็จีบได้ เพราะไม่มีพันธะ” ว่าแล้ว เจ้าตัวก็หันไปขยิบตาให้สาวสวยเดี่ยวโต๊ะข้างๆ

“เอาที่สบายใจคะ” พิตาภาปวดหัวกับเขาจนอยากได้ยาพารา ลักกระปุก

ทั้งสองคุยเรื่องลัฟเพเธะกันไปเรื่อยๆ ะหว่างรออาหาร แล้ว จู่ๆ อภิวัฒน์ก็ถามคำถามหนึ่งขึ้นมา

“ตอนอยู่อเมริกามีคนมาจีบเราบ้างไหม”

“คะ?” คิ้วเรียวเล็กขึ้น

“ตอนเรียนที่นั่นมีคนมาจีบหรือเปล่า” ชายหนุ่มทวนด้วยเสียง เรียบ

“แล้วพี่อาร์ตเกี่ยวไรด้วยคะ” ะหว่างทางมาที่นี้พิตาภาเล่าแค่ เรื่องการเรียนกับการใช้ชีวิต แต่ยังไม่ได้อ่ยถึงเรื่องความรักเลย

“โห พุดแบบนี้ยิ้มมีดป่าช้อยมาแทงกันเลยดีกว่า”

“อ้าว ก็มันไม่เกี่ยวกับพี่อาร์ตจริงๆ นี่คะ ใช่ไหมคะป่าช้อย” หญิงสาวยิ้มขันพลางหันไปถามเจ้าของร้านที่เอาอาหารมาเสิร์ฟพอดี แม้ป่าช้อยจะอายุหกสิบแล้ว แต่ก็ยังแข็งแรงกระฉับกระเฉงเหมือนสมัย ยังสาว

“ใช่อะไรจ๊ะ”

“ผมถามว่าพันธ์ไปเรียนเมืองนอกมีคนมาจีบบ้างไหม แต่พันธ์ บอกว่าไม่เกี่ยวกับผม ป่าช้อยว่าไงครับ” อภิวัฒน์เอ่ยตัดหน้าพิตาภา ที่กำลังจะพูด

“อืม หนูพันธ์จะมีคนมาจีบหรือเปล่านั้นก็ไม่เกี่ยวกับหมอจริงๆ
นี่นา” หญิงวัยกลางคนว่า

พิตภาภาหัวเราะอย่างสะใจ “ขอบคุณที่เห็นด้วยกับพันธ์นะคะ”

“อ้อ แต่ถ้าหมอกำลังจะจีบหนูพันธ์ อันนี้นะเกี่ยวแน่นอน”
ป้าช้อยทิ้งระเบิดลูกใหญ่เอาไว้ ก่อนจะเดินกลับไปประจำหน้าเตา

คำพูดของเจ้าของร้านทำให้พิตภาภาประหม่าขึ้นมาครมครัน
แม้รู้ว่าอภิวัดณ์ก็แค่ถามไปตามประสาพี่น้อง แต่ก็อดคิดเข้าข้างตัวเอง
ไม่ได้อยู่ดี ในเมื่อตอนนี้เธอและเขาอยู่ในสถานะโสดทั้งคู่ บางที
ชายหนุ่มอาจจะอยากจีบเธอเหมือนที่ป้าช้อยว่าก็ได้ งานมโนต้องมา

“ป้าช้อยมั่วละ แค่อถามไม่ได้หมายความว่า จะจีบสักหน่อย”
อภิวัดณ์เอ่ยราวกับได้ยินเสียงความคิดเธอ

โอเค จบ! ไม่ต้องเพื่อต่อ

“นั่นสิคะ เต็มเวลกลับบ้านไปแม่พันธ์ก็คงถามเหมือนพี่อาร์ต
นี่แหละ” พิตภาภาตอกย้ำตัวเองอีกทีเพื่อจะได้กลับมาอยู่กับโลกความเป็น
จริง

“แล้วจะไม่ตอบพี่เหวอ” คิ้วหนาเหนือดวงตาคมกริบเลิกขึ้น

“พี่อาร์ตล่ะคะ สองปีที่ผ่านมา มีคู่เด็ดกับคู่ครองรวมกันทั้งหมด
กี่คน” หญิงสาวถามกลับพลางใช้ช้อนซ้อมเขี่ยพริกในผัดกะเพราออก
ไว้บนขอบจาน

“เฮ้! พี่ถามก่อน”

“ถ้าอยาการู้คำตอบของพันธ์ก็ตอบมาก่อนสิ”

“ก็ได้ๆ” อภิวัดณ์ยอมจำนน “แต่เอาตัวเลขคร่าวๆ ได้ไหม”

“แสดงว่าเยอะจนนับไม่ถ้วน”

“ไม่ขนาดนั้น แค่ว่าประมาณสิบกว่าคนเอง” เพลย์บอยหนุ่มยิ้ม
กว้าง “เอาละ ตอบพี่มาได้แล้ว ตกลงมีคนมาจีบเราไหม”

“ก็มีค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเบาๆ

“แต่ไม่ได้ตกลงเป็นแฟนกับใครใช่ปะ ไม่งั้นพันซ์คงพามาเมืองไทยด้วย” นายแพทย์หนุ่มถามก่อนเริ่มกินข้าว

“คะ” ก็เพราะใครกันล่ะที่ทำให้เธอไม่เคยมีแฟนเลยสักคนจนถึงปานนี้

พิตภาพยายามเปิดใจให้คนอื่นแล้ว และคนที่เข้ามาในชีวิตของเธอก็ไม่ใช่ว่าเป็นคนไม่ดี แต่เธอรู้สึกเหมือนกำลังหลอกตัวเองว่ามีความสุข ทั้งที่จริงๆ กำลังฝืนหัวใจอย่างแรง

ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีใครแทนที่อภิวัดนี้ได้ ทุกครั้งเวลาออกเดทกับหนุ่มๆ ภาพเขาจะซ้อนทับขึ้นมาทุกที ทำให้พิตภาอดูรู้สึกผิดกับคู่เดทไม่ได้ หลังๆ หญิงสาวเลยเลือกที่จะไม่ออกเดทกับใครอีก เพราะไม่อยากทำร้ายความรู้สึกของคนอื่นโดยที่พวกเขาไม่มีความผิด

บางครั้งพิตภาก็หงุดหงิดตัวเองที่ปักใจกับอภิวัดอยู่ได้แม้ไม่มีหวัง ถ้าเธอเปลี่ยนหัวใจเป็นดวงใหม่ได้ก็คงดีกว่านี้ จะได้ไม่ต้องรักคนที่ไม่ควรรักอีกต่อไป

“ดีแล้วละ” อภิวัดยิ้มตาพราวแล้วตักข้าวสวยกับกะเพราหมูสับร้อนๆ หอมฉุยใส่ปากอีกคำและเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย

“ทำไมอ๊ะคะ”

“พี่ว่าคบคนไทยด้วยกันดีกว่าจะได้ไม่ต้องปรับตัวมาก อย่างพี่ถ้าจะแต่งงานก็จะเลือกคนไทยนี่แหละ ชณะ”

พิตภาหัวรวบในท้องน้อยเมื่อได้ยินแบบนั้น แต่ทุกอย่างก็กระจ่างเมื่อหอมหนุ่มเอื้อมมาตักกองพริกบนขอบจานของเธอไปใส่จานตัวเอง

“นี่ยังไม่กินพริกเหมือนเดิมหรอ” เขาถามพลางยิ้มเข้า

ถ้าเป็นอาหารที่มีพริก พิตภาจะเขี่ยออกแบบนี้ทุกที ไม่ว่าจะไขลกละเอียดแค่ไหน หญิงสาวก็ค่อยๆ เขี่ยออกจนเกือบหมดก่อนจะลงมือกิน บางทีเขาก็กินไปครึ่งค่อนจานแล้ว พิตภาเพิ่งเขี่ยพริกเสร็จ

ก็มี

“ก็คนมันไม่ชอบนี่นา” จริงๆ เธอกินอาหารรสเผ็ดได้ แต่ไม่ชอบกินพริกเป็นชิ้น อย่างผัดกะเพราถ้าไม่เผ็ดเลยก็ไม่อร่อย เลยสั่งแบบใส่พริกนิดหน่อย แล้วค่อยมาเชี่ยพริกออกทีหลัง

“ไม่เป็นไร พี่ชอบ เคี้ยวกินให้” อภิวัฒน์เคี้ยวรากับพริกพวกนั้นเป็นขนมหวาน

แม้จะไม่มีอาการทรมานน้ำหนูน้าตาไหลเหมือนเธอเวลาผลอเคี้ยวพริก แต่ใบหน้าขาวจัดของหมอหนุ่มก็เริ่มแดงเรื่อขึ้นมาและมีเม็ดเหงื่อซึมบริเวณขมับ

พิตาทามองแค้นๆ ของเขาพลางแอบอมยิ้ม จังหวะนั้นดวงตาสีเข้มนก็เลื่อนขึ้นสบตาเธอพอดี หญิงสาวทำหน้าเล็กน้อยเสยิบแก้มเป๋ขึ้นมาดูแทบไม่ทัน

“มีไรหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” เธอตอบเสียงลนๆ และวางแก้วลงด้วยมือสั้นเล็กน้อย

“ท่าทางแปลกๆ นะเรา” อภิวัฒน์เอ่ยยิ้มๆ แต่รอยยิ้มเหมือนรู้ทันของเขาทำให้เธอเสียวสันหลังที่สุด ทั้งที่อาจไม่มีอะไรเลยก็ได้

“แปลกตรงไหน พันซ์ก็ปกตินะ” พิตาทาเอ่ยเสียงร่าเริง

“จ๋า”

“ไม่ใช่เธอหรือ”

“ใช่จ๊ะ”

“แล้วทำไมต้องยิ้มด้วยล่ะคะ”

“เข้าใจไม่ได้หรือ”

“ก็ยิ้มของพี่อาร์ตมันดูไม่น่าไว้วางใจ”

“กรรม แล้วต้องยิ้มยังไงถึงจะน่าไว้วางใจ แบบนี้หรือ” หมอหนุ่มฉีกยิ้มกว้างแบบเห็นฟันครบทั้งสามสิบสองซี่

พิตาทาหัวเราะครืนพลางส่ายหน้าไปมา “อ๊อ พอดีแล้วค่ะ

กินข้าวตอดีกว่า”

อภิวัดณ์หุบยิ้ม แต่รอยยิ้มละมุนยังคงแตะแต่้มอยู่บนใบหน้า
คมคาย “ฝีมือป้าช้อยอร่อยเหมือนเดิมเลยนะอะ”

“ใช่ค่ะ โดยเฉพาะผัดกะเพราเนี่ย ร้านไหนก็สู้ไม่ได้”

“จริง” เขาพยักพเอิด

“พีคะ” เสียงเรียกจากโต๊ะข้างๆ ดังขึ้น ทำให้บทสนทนาของ
อภิวัดณ์และพิตภาหยุดลงโดยอัตโนมัติ

“เรียกพีเหรอครับ” หมอหนุ่มหันไปถามพร้อมยิ้มเป็นมิตร

“คะ” สาวสวยเดี่ยวพยักหน้าเงินๆ

“ว่าไงเอ่ย” ดวงตาคมเป็นประกายพราวระยับ

“หนูขอไลน์พีได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ เอาไอดีหรือคิวอาร์โคดีดี”

“คิวอาร์โคดีดีกว่าคะ”

“แป็บนึงนะครับ” ว่าแล้วเจ้าตัวก็หยิบสมาร์ตโฟนออกมาจาก
กระเป๋ากางเกงยื่น แตะหน้าจออยู่สี่ห้าที่แล้วก็ยื่นให้สาวสวยเดี่ยว
พิตภาถอนหายใจเบาๆ รู้สึกหึ่งขึ้นมาเฉยๆ ทั้งที่ไม่มีสิทธิ์

“แอดเรียบร้อยคะ หนูชื่อแป็บชีนะคะ” เจ้าหล่อนยื่นโทรศัพท์
กลับมาให้ชายหนุ่ม

“จำ พีชื่ออาร์ต เอาไว้คุยกันนะ พอวันนี้ต้องไปส่งน้องสาว
ที่บ้านก่อน” อภิวัดณ์ส่งสายตาวานให้ ทำเอาอีกฝ่ายเงินม้วน

“คะพีอาร์ต เดี่ยวหนูไปก่อนนะคะ” ผู้หญิงที่ชื่อเหมือนน้ำอัดลม
ยี่ห้อดังยิ้มหวานตอบ ก่อนจะลุกขึ้นและเดินออกจากร้านไป

อภิวัดณ์มองตามสาวสวยเดี่ยวจนเจ้าหล่อนเดินลับตาไป
แววตาของชายหนุ่มเปล่งแสงวิบวับและยิ้มคล้ายหมายมาดบางอย่าง
ในใจ

“มองขนาดนี้ตามไปเลยก็ได้แหละคะ” พิตภาเอ่ยประชดประชัน

อย่างหมั่นไส้

“ถ้าไม่ติดว่าต้องไปส่งพันธ์ พี่ตามไปแล้ว” โบหน้าหล่อเหลา
ยังระบายไปด้วยรอยยิ้ม

“ตามสบายเลยคะ เดี่ยวพันธ์เรียกแท็กซี่กลับบ้านเอง”

“เฮ้ย พุดเล่น ยังไงวันนี้พี่ก็ให้เวลาพันธ์คนเดียว วันอื่นค่อยไป
กับน้องเป็ปซี่ก็ได้” อภิวัดณ์บอกเสียงอ่อน

พิตภาภเลือบตามองเขา จะให้เธอรู้สึกยังไงที่เขาให้ความสำคัญ
แก่เธอมากกว่าน้องเป็ปซี่ ซาบซึ้ง?

“มองพี่แบบนี้หมายความว่าไง”

“เปล่าคะ” หญิงสาวส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะกินข้าวต่อ

สองปีที่ผ่านมาที่ไม่ได้เจอเขาไม่มีความหมายเลยสินะ เพราะ
ไม่ว่ายังไงอภิวัดณ์ก็ยังคงมีอิทธิพลกับหัวใจเธออยู่เหมือนเดิม บางครั้ง
เขาก็ทำให้หัวใจเธอฟูฟองอย่างมีความสุข แต่บางครั้งคำพูดและการ
กระทำของหมอมันก็ฝากความหวังหนีบไว้ในใจอย่างมากมาย

แต่อะไรก็ไม่สำคัญไปกว่าการที่เขายังคง ‘หน้าหม้อ’ ไม่เปลี่ยนแปลง
เลย แคกลับมาเจอกันวันแรก อภิวัดณ์ก็แสดงอิทธิฤทธิ์ของ
พญาแรดให้เห็นทันที

“ไอ้พี่อาร์ทบ้า!” พิตภาภด่าเขาในใจเพื่อระบายอารมณ์ ก่อนจะ
บอกตัวเองว่าไม่ควรเอาหัวใจไปผูกไว้กับชายหนุ่มอีกแล้ว เพราะมีแต่
จะทำให้เจ็บปวดเปล่าๆ

การตัดใจอาจใช้เวลานาน แต่ถึงจะนานแค่ไหนก็ต้องทำให้ได้
คนที่เธอควรรักมากที่สุดตอนนี้คือแม่และตัวเธอเอง ไม่ใช่เขา!

คิดๆ ไปแล้วก็ช้า เธอรักเขาเองแล้วก็นาน้อยใจเอง เจ็บเอง แกรม
ยังหายเองได้ภายในเวลาไม่กี่นาที แต่ความรู้สึกทั้งหมดนี้อภิวัดณ์
ไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

“เมื่อไหร่พี่ไม่โกรธพี่แน่นะ?” จู่ๆ หมอมันก็ถามขึ้นอีก

พิตาภาเลิกคิ้วเรียวขึ้น “โกรธ?”

“อาจจะไม่โกรธ แต่น้อยใจ”

“คิดมากไปไหมคะ พันซ์จะน้อยใจเพื่อ? พี่อาร์ตจะจับใครก็แล้วแต่เลยคะ”

“ถ้าพันซ์ว่าอย่างนั้น พี่ก็จะได้สบายใจ” อภิวัดมน์ค่อยยิ้มออกหลังจากตอนแรกทำหน้ากังวล “แต่พี่ว่า... พี่ไม่ค่อยกับน้องเป็ปซี่แล้ว ดึกว่า ดูนี่นะ” หมอหนุ่มพุดพร้อมยกสมาร์ทโฟนขึ้นมาให้ดู

หญิงสาวขมวดคิ้วเรียวเข้าหากันเมื่อเห็นอภิวัดมน์เปิดหน้าต่างแอปพลิเคชันไลน์ขึ้นมา

“นี่ชื่อน้องเป็ปซี่ใช่ไหม” นิ้วเรียวยาวชี้บนหน้าจอ

พิตาภายักหน้าหนึ่งกๆ

“นี่แน่ะ!” นายแพทย์หนุ่มกดลบชื่อของสาวสวยเดี่ยวออกจากรายชื่อเพื่อน

นัยน์ตาวนมองเขาอย่างประหลาดใจ

“เดี๋ยวกๆ ยังไม่จบ ต้องลบให้หมด” ว่าแล้วอภิวัดมน์ก็กดเข้าไปในเมนู Blocked Users ก่อนลบชื่อน้องเป็ปซี่ออกไป “เรียบร้อยแล้ว”

พิตาภายังงงไม่หาย “ลบทำไมคะ ไม่อยากคุยกับน้องเค้าแล้วหรือ”

เจ้าของใบหน้าคมคายสายตีสีระชะ “ไม่อ๊ะ ไม่ใช่สเปกพี่”

“อ้าว แล้วก็คุยกับเค้าเสียงอ่อนเสียงหวาน”

“ก็คุยๆ ไปอย่างนั้นแหละ ไม่อยากปฏิเสธให้น้องเค้าเสียใจ”

คำตอบของเขาทำให้หัวใจดวงน้อยพองโตขึ้น “หรือคะ” พิตาภามองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ

“จริงๆ”

“นึกว่าใครคุยด้วยก็จะคุยกับเขาหมด”

“เฮ้ย พี่ก็เลือกอยู่นะ อีกอย่างอยู่โสดๆ แบบนี้ก็สบายใจดี ไว้เจอ

คนถูกใจจริงๆ เมื่อไหร่ค่อยว่ากันอีกที”

“ค่า คนหล่อเลือกได้” อย่างนะ อย่าใจอ่อน ให้ตายเถอะ ทำไมเธอหยุดยั้งไม่ได้ ไม่นะ ไม่ เธอกำลังจะกลับไปยืนที่จุดเดิมอีกแล้ว ทั้งที่กำลังจะเริ่มก้าวแรกของการตัดใจแล้วแท้ๆ

พิตภากรรีดร้องอยู่ในใจ

เธอแพ้เขาอีกแล้ว พอกำลังจะตัดใจ อภิวัดมนต์ก็ต้องมาทำอะไรสักอย่างให้ลังเลอยู่เรื่อย แล้วแบบนี้เมื่อไหร่จะตัดใจได้สักทีล่ะ

3

อ้อมกอดที่อบอุ่นที่สุดในโลก

รถแฮตช์แบ็กห้าประตูสีดำของอภิวัดน์แล่นเข้ามาจอด
ยังมุขหน้าบ้านทรงยุโรปหลังใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่ร่มรื่นกว้างขวาง
ย่านทองหล่อในเวลาต่อมา

แสงแซ่ซึ่งรอการกลับมาของลูกสาวอยู่ริบเดินออกมาต้อนรับ
อย่างตื่นเต้นขณะเด็กในบ้านช่วยกันทยอยขนกระเป๋าเดินทางลง
จากรถ และนำขึ้นไปไว้ในห้องนอนของพิตภา

“พันซ์คิดถึงคุณแม่ที่สุดเลยคะ”

“แม่ก็คิดถึงพันซ์เหมือนกัน ยินดีต้อนรับกลับบ้านเรานะลูก”

สองแม่ลูกกอดกันกลมด้วยความคิดถึงสุดหัวใจ ใบหน้าของ
ทั้งคู่เต็มไปด้วยรอยยิ้มอímอím พิตภาน้ำตาคลอขึ้นมาด้วยความ
ซาบซึ้ง ตั้งแต่พ่อเสียชีวิตไปตอนเธออายุเพียงสิบขวบ แม่ก็เป็นทั้งพ่อ
และแม่ให้เธอมาโดยตลอด เพราะฉะนั้นสำหรับพิตภาแล้ว ในโลกนี้
ไม่มีอ้อมกอดของใครจะอบอุ่นเท่าอ้อมกอดของแม่ได้อีก

“ขอบใจมากนะอาร์ตที่ช่วยไปรับน้อง” แสงแซ่บอกลูกชายของ
เพื่อนสนิทซึ่งเธอเห็นมาแต่ก่อนแต่ออกและรักเหมือนลูกคนหนึ่ง

“ไม่เป็นไรรับน้ำแซ่” อภิวัดน์ค้อมศีรษะอย่างสุภาพพาลางมอง
ดู ‘ลูกสิง’ ที่แม่จะผละออกจากอ้อมกอดแม่แล้ว แต่ก็โอบเอวไว้

ไม่ยอมปล่อย

“เดี๋ยวเข้าไปกินของหวานในห้องนั่งเล่นกันดีกว่าจ๊ะ แม่ให้เด็กเตรียมไว้แล้ว” หญิงวัยกลางคนเอ่ยเสียงอารี

พิตภายีมีโทรศัพท์มือถือของอภิวัดมน์โทร. บอกแม่แล้วว่าเธอกับเขาจะแวะกินมื้อเที่ยงก่อนเข้าบ้าน เพราะการจราจรในกรุงเทพฯ คาคัดเดาไม่ได้ ถ้าเกิดรถติดขึ้นมา แม่คงต้องหิ้วท้องรอแยะ

“ขอบคุณครับน้ำแแซ”

“ยายพันซ์ปล่อยแม่ก่อน เดินไม่ถนัด”

“ไม่เอา พันซ์อยากกอดคุณแม่นานๆ” ลูกสาวคนเดียวของแสงแขเอ่ยเสียงอ่อน

“อ๊วย ลูกสาวฉันยังไม่โตอีกหรอกเนี่ย” ผู้เป็นแม่ส่ายหน้าไปมา และยิ้มอย่างเอื้อเอ็นดู

“ไอ้เด็กขี้อ่อนเอ๊ย” อภิวัดมน์เอ่ยเคล้ายิ้ม

“ทำไมล่ะ” พิตภายีนจุมกใส่เขา

“เปล่า พี่ไม่กล้ามีปัญหากับพันซ์หรอกจ๊ะ”

“เฮอะ”

“ปะๆ เข้าบ้านกันได้แล้ว” แสงแขสงบศึก และเดินนำเข้าไปในบ้านโดยมี ‘ลูกสิง’ โอบเวยไม่ปล่อย “อ้อ พันซ์จำพี่ไนน์ได้ไหม” ผู้เป็นมารดาเอ่ยอย่างนึกขึ้นได้

“พี่ไนน์?” พิตภายีทวนชื่อนั้นพลางนึกก่อนจะร้องอ้อ “จำได้ค่ะ พี่ไนน์ลูกชายป่าซา คุณแม่ถามทำไมเธอคะ” เธอเจอเขากับป่าอุษาครั้งสุดท้ายในงานวันเกิดของป่าอุษาที่แม่พาเธอไปด้วย ซึ่งตอนนั้นเธอเรียนจบปริญญาตรีแล้ว และกำลังวางแผนจะไปต่อโทที่สหรัฐอเมริกา

“เดี๋ยวแม่เล่าให้ฟังอีกทีแล้วกัน ว่าแต่พี่รู้งี้ตอนเย็นพันซ์ยังไม่ีแพลนไปไหนซะใหม่”

“ยังค่ะ”

“งั้นดีเลย”

อภิวัดมนซึ่งเดินตามหลังมาไม่ห่างฟังสิ่งที่พิตภาภและแม่คุยกัน
พลางหรือตาลงอย่างครุ่นคิด น้ำแสงแซกกำลังวางแผนจะทำอะไรกันนะ
ดูท่าทางมีลึบลมคมในชอบกล

หรือว่าท่านกำลังจะจับคู่ให้พิตภาภ!

อภิวัดมนอยากจะถามแสงแซกเรื่องคนชื่อโนนนี่ให้หายข้องใจ
แต่ก็กลัวจะเป็นการเสียมารยาท เลยได้แต่เก็บคำถามเอาไว้ในใจ
จนกระทั่งเมื่อกลับมาถึงคอนโดจิ้งไลน์หาพิตภาภ

Art Trirat : ฟรุ้งนี่ตอนเย็นไปดูหนังกันไหม

หลังจากส่งข้อความไปแล้ว อภิวัดมนก็รออย่างจดจ่อ

แพทย์หนุ่มถอนหายใจพลางจ้องจอสมาร์ตโฟนด้วยความร้อนรน
อยากรู้ ผ่านไปเกือบสิบนาทีก็ว่าหญิงสาวจะตอบกลับมา

^ Punch ^ : ฟรุ้งนี่พันซ์ไม่ว่างอะคะ ขอโทษด้วยนะคะ

Art Trirat : อ้าว ทำไมล่ะ

คราวนี้พิตภาภเงียบหายไปเลย ไม่อ่านและไม่ตอบ ทำเอาคนที่
กำลังรอคำตอบเริ่มทुरนทुरาย

“ไปไหนวะ ทำไมไม่ตอบ” อภิวัดมนถอนหายใจเสียงดัง เธอ
กำลังแกล้งให้เขาอยากรู้จนอกแตกตายซะใหม่เนี่ย!

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาโยนสมาร์ตโฟนลงบนเตียงขนาดหกฟุต
ในห้องนอนโทนสีขาวที่ตกแต่งแบบเรียบง่าย ก่อนทิ้งตัวลงนอนพร้อม
ยกมือขึ้นก่ายหน้าผากอย่างคิดไม่ตก

‘เอาไงดีวะ ถ้าโทร. ไปถามมันก็ดูเหมือนเราอยากรู้มากเกินไป
แต่ถ้าวันนี้ไม่รู้ก็คงนอนไม่หลับ’

ตึง ตึง ตึง!

เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันไลน์ที่ตั้งขึ้นทำให้อภิวัดมนพลิกตัว

ไปคิดว่าโทรศัพท์มาดูแลแทบไม่ทัน ทว่าดวงตาคมที่เป็นประกายเจิดจ้าก็เปลี่ยนเป็นฉายแววมืดหวังเมื่อคนที่ส่งข้อความมาไม่ใช่คนที่เขารออยู่

Poon Poon : มีคนไข้ฝากขนมไว้ให้นะ

คนที่ส่งข้อความมาคือ นายแพทย์ปรเมธ ต้นตีสุนทรียะกิจ เพื่อนสนิทของเขาที่ทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน จากนั้นปรเมธก็ส่งรูปกล้วยฉาบ ทูเรียนกวน และมะขามสามรสมาให้ดูเป็นหลักฐาน

Art Trirat : โอเค แต่ถ้าดีก็ๆ หิวไม่มีไรกินก็กินก่อนได้เลยนะ

อภิวัดมน์บอกอีกฝ่ายซึ่งกำลังอยู่เวรที่โรงพยาบาล แต่ไม่รู้ว่ามีเสบียงพร้อมหรือยัง

Poon Poon : เออ เล็งทูเรียนกวนอยู่เนี่ย ฮ่าๆๆ

Art Trirat : เลือกของแพงสุดเลยนะมั้ง

Poon Poon : อออิ

เมื่อคุยกับปรเมธเสร็จ หมอหนุ่มก็ลุกขึ้นจากเตียงและเข้าไปอาบน้ำในห้องน้ำ เพื่อจะทำให้หายร้อนรลงบ้าง

ประมาณห้านาทีต่อมาอภิวัดมน์ก็ออกมาจากห้องน้ำโดยมีผ้าเช็ดตัวสีขาวพันท่อนล่างไว้ผืนเดียว เผยให้เห็นเรือนร่างแข็งแรงแบบคนออกกำลังกายประจำ

สิ่งที่นายแพทย์หนุ่มทำหลังอาบน้ำเสร็จก็คือเดินไปหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาเช็ก แต่บนหน้าจอก็ว่างเปล่า

“ถ้าอีกหนึ่งชั่วโมงไม่ตอบจะโทร. ไปแล้วนะ”

แม่เมื่อวานพิตาภาจะบอกแม่ว่าไม่มีแผนทำอะไร แต่พอเพื่อนในแก๊งรู้ว่าเธอกลับมาแล้วก็รีบนัดกินอาหารเที่ยงกันทันที

“ให้ลุงสุขไปส่งไหมพันธ์” แสงแซมถามลูกสาวอย่างห่วงใย

“อ้าว แล้วใครจะขับรถให้คุณแม่ล่ะคะ” วันนี้ช่วงบ่ายท่านก็ต้องออกไปดูแลกิจการร้านเพชรที่ตั้งอยู่ในห้างแห่งหนึ่งแถวพร้อมพงษ์

เหมือนกัน

“เดี่ยวแม่ขับไปเอง”

“ไม่เป็นไรค่ะ ให้ลุงสุขไปส่งคุณแม่อีกว่า พันธุ์ขึ้นรถไฟฟ้าไปแป็บเดียว” ถึงบ้านจะมีรถสองคัน แต่พิตภาภาคิดว่าในเมืองที่รถติดขั้นวิกฤติอย่างกรุงเทพฯ การใช้บริการรถไฟฟ้าน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

“งั้นก็ตามใจเรา” แสงแซพยกหน้าเบาๆ

“พันธุ์ไปแล้วนะคะ แล้วจะรีบกลับมาแต่งตัวไปงานตอนเย็นค่ะ”

หญิงสาวยกมือไหว้มารดา ก่อนจะเดินออกไปยังหน้าปากซอย

วันนี้เจ้าของร้านเพ็ญวอยู่ในลุคสบายๆ อย่างเสื้อยืดคอวีสีขาวกางเกงยีนสีน้ำเงินอวดขาเรียวยาว และรองเท้าส้นสูงแบบเก๋ๆ

เมื่อมาถึงวินมอเตอร์ไซค์ เธอก็บอกปลายทางกับพี่วินหน้าโหดก่อนก้าวขึ้นนั่งหันข้างบนเบาะ

“ไปปีที่เอสทองหล่อนะครับ”

“ค่ะพี่” มือเรียวยาวผมยาวสลวยสีดำกลับมาไว้ด้านข้างเมื่อมอเตอร์ไซค์ออกตัว รอยยิ้มชุกชอนปรากฏขึ้นบนใบหน้าหวานเมื่อพบว่าทักษะการทรงตัวบนเบาะมอเตอร์ไซค์ของตัวเองยังดีอยู่ แม้จะไม่ได้นั่งมานานมากก็ตาม

“เป็นคาราหรือไฮโซหรือเปล่าเนี่ยน้อง” พี่วินถามขึ้น

“อើ ไม่ใช่ค่ะพี่ คนธรรมดาเนี่ยแหละ” แม้จะมีแม่เป็นถึงเจ้าของร้านเพชร พิตภาภาก็ไม่เคยใช้ชีวิตหรูหราฟู่ฟ่า หรือประโคนแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจดเท้าเลย

เธอยอมรับว่าอาจจะมีเสื้อผ้า กระเป๋า และรองเท้าแบรนด์เนมติดตู้บ้างตามประกาศนียบัตรแฟชั่น แต่ก็ซื้อแค่ปีละครั้ง เสื้อผ้าและของใช้ของเธอส่วนใหญ่จะเป็นแบรนด์ทั่วไป เน้นคุณภาพดี สวย ถูกใจ และราคาไม่แพงเกินไป เขามาเม็กซ์แอนด์แมตซ์แบบเก๋ๆ ให้เข้ากับตัวเอง ซึ่งปกติพิตภาภาจะชอบเสื้อผ้าใหม่แค่เดือนละครั้งหรือสองครั้ง

เท่านั้น

ไม่บ่อยเกินไปใช่ไหม

คือเธอพยายามบอกตัวเองแล้วว่าให้ใส่ที่มีอยู่ให้คุ้มก่อน แต่เวลาเจอป้ายเสื้อผ้าลดราคาเจ็ดสิบแปดสิบเปอร์เซ็นต์ที่ไร สถิติก็มักจะหายไปทุกที อาการนี้น่าจะเคยเกิดขึ้นกับผู้หญิงทุกคน

ซานซาลารถไฟฟ้าในเวลาสิบเอ็ดโมงมีผู้โดยสารเพียง
ประปราย หญิงสาวเลยถือโอกาสหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาถ่ายรูปวิว
บนสถานีแล้วอัปโหลดลงสตอรี่ของอินสตาแกรมเพื่อให้เพื่อนๆ ดู

เมื่อมาถึงสถานีสยาม สาวร่างเพรียวก็เดินเข้าไปในห้างที่เชื่อม
ต่อกับสถานีรถไฟฟ้า และแวะเข้าห้องน้ำก่อน พอทำธุระส่วนตัว
เรียบร้อยจึงโทร. หาเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่ม

“ฉันมาถึงแล้วนะ”

“เร็วจัง เดี่ยวรอก่อนนะแก อีกสองสถานี” ปลายสายบอก

ทันใดนั้นพิตาก็ได้ยินเสียงประกาศจากรถไฟฟ้าแทรกเข้ามา
‘สถานีต่อไป พระโขนง’

“จ๋า อีกสองสถานี ว่าแต่มันต้องเป็นสถานีเพลินจิตไม่ใช่หรอ”

“ฮ่าๆๆ แหม! เสียงประกาศนี่มันก็มาถูกจังหวะจริงๆ” เมอปรางค์
หัวเราะกลบเกลื่อนความเขิน

พิตาส่ายหน้าพลางซ้ำ “เอาเถอะ อย่างน้อยก็ออกจากบ้าน
แล้ว”

หญิงสาววางสายจากเพื่อนแล้วก็ตะแหันจอบเปิดอินสตาแกรม
เพื่อดูว่าสตอรี่ที่เธอลงไว้เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนมีใครเข้ามาดูแล้วบ้าง

ตอนนี้มีเพื่อนๆ เข้ามาดูแล้วสิบสองคน หนึ่งในนั้นคืออภิวัดมน์
ริมฝีปากอิมมัลยิ้มด้วยความเบิกบานเมื่อเห็นเขาสนใจความ
เป็นไปของเธอ

เวลาพิตภาอำปโหลดรูปหรือวิติโองสตรือของอินสตาแกรม อีกฝ่ายจะเข้ามาดูเกือบทุกครั้ง แม้ช่วงที่เธอเรียนอยู่เมืองนอกจะไม่ได้ เจอกันและแทบจะไม่ได้พูดคุยกันเลย แต่ชื่อของอภิวัดณ์ก็เป็นหนึ่งใน คนที่เข้ามาดูสตรือของเธอตลอด

แต่พอเธอไปส่องอินสตาแกรมกับเฟซบุ๊กของชายหนุ่มบ้าง นาย แพทย์หนุ่มแทบไม่ได้อัปเดตอะไรเลย ความถี่ในการโพสต์รูปหรือ สเตรตส์ใหม่ของเจ้าตัวเฉลี่ยแล้วอยู่ที่สี่เดือนต่อหนึ่งครั้ง จะรู้ความ เคลื่อนไหวของอภิวัดณ์ได้ก็ตอนมีคนแท็กรูปหรือสเตรตส์มาหาเขา เท่านั้น เพราะรูปกับสเตรตส์นั้นจะโชว์ขึ้นมาบนหน้าเฟซบุ๊กของคนที ่ถูกแท็กโดยอัตโนมัติ

เมื่อคืนนี้พิตภาแอบสะใจนิดๆ ที่แกล้งอภิวัดณ์ให้อยากู้จัน ต้องโทร. มาหา และเมื่อหมอมหนุ่มรู้ว่าเย็นวันนี้เธอจะไปทำอะไร เขา ก็บ่นเป็นหมี่กิ้นฝั่ง

...

‘ทำไมพันซ์ต้องทำแบบนั้นด้วย’

‘อ้าว แล้วทำไมพันซ์ถึงไม่ควรทำล่ะคะ’

‘ก็...ถ้าผู้ชายคนนั้นมันดันจีบพันซ์จริงๆ จะทำไง’

‘ไม่รู้สิคะ เพราะตอนนี้พีไนน์ยังไม่ได้จีบพันซ์ แต่ถ้าพี่เค้าจะจีบ พันซ์ก็ไม่มีปัญหาอะไร’ เธอแกล้งพูดไปอย่างนั้นเพราะอยากรู้ว่าเธอ จะมีทำที่ยังไง

‘ไม่ตีมั้ง มันเป็นคนยังไงเราก็ยังไม่รู้ ถ้าเกิดมันลวนลามพันซ์ ขึ้นมาจะว่ายังไง นี่ถ้าไม่รู้จักกันมานาน พีไนน์เตือนหรอคะ’

‘ไม่หรอคะ พีไนน์เค้าเป็นสุภาพบุรุษ ไม่เคยมีประวัติเสียหาย เรื่องผู้หญิง’ ‘ไม่เหมือนบางคนแถวนี้ หญิงสาวค่อนข้างแคะหมอมหนุ่ม ในใจ

‘ไม่ทำไม่ได้หรอก’

‘ไม่ได้ค่ะ’ พิตาภายืนยันเสียงหนักแน่น ‘พีอาร์ที่มีอะไรอีกไหม
คะ พันชิ่งวง จะนอนแล้วค่ะ’

‘เพิ่งสามทุ่มเอง’

‘พันชิ่งบินมาตั้งหลายชั่วโมงนะคะ ลืมไปแล้วเหรอ’

‘จริงด้วย’ เสียงของเขาอ่อนลง ‘ฉันพันชิ่งพักผ่อนเถอะ แต่ยังไง
ถ้าเปลี่ยนใจได้ก็ขอให้เปลี่ยนนะ’

‘คะ แค่นี้คะ หวัดดีค่ะ’ หญิงสาวบอกก่อนจะวางสาย ดีใจ
นิดๆ ที่เขามีท่าทางห่วงเธอ แม้จริงๆ แล้วจะห่วงในฐานะ ‘พี่ชาย’ ก็ตาม
พิตาภายเดินเล่นไปเรื่อยๆ พลางนึกถึงแผนการที่ป่าอุษาไพร. มา
เล่าเมื่อวาน

ท่านมีลูกชายสองคนคือภากรและภานุรุจ คนโตเป็นวิศวกรโยธา
ส่วนคนเล็กช่วยพ่อแม่สานต่อกิจการของครอบครัว นั่นก็คือหนังสือ-
พิมพ์เดอะ ชันนิวส์ และช่องเดอะ ชันทีวีที่กำลังสู้ศึกทีวีดิจิทัลอยู่อย่าง
ดุเดือด

พิตาภายบอกได้เลยว่าลูกชายป่าอุษา ‘งานดี’ ทั้งคู่ สองพี่น้อง
หล่อกันไปคนละแบบ คนพี่หล่อแบบอบอุ่นและมีความทะเล้นเล็กน้อย
ส่วนคนน้องหล่อขริ่มสมกับเป็นนักธุรกิจ

เธอไม่ได้สนิทสนมกับภากรและภานุรุจมาก เพราะที่ผ่านมาก็ได้
เจอทั้งสองคนในโอกาสพิเศษๆ เป็นบางครั้งเท่านั้น

ป่าอุษายบอกว่าตอนนี้ภากรกำลังคบหากับผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ แต่
ท่านไม่ค่อยวางใจในตัวฝ่ายนั้นเท่าไร นั่นเป็นสาเหตุที่ต้องมาไหว้วาน
ให้เธอช่วยไปทดสอบลูกชายว่ารักผู้หญิงคนนั้นจริงๆ หรือแค่หลงใหล
กันแน่ ซึ่งพิตาภาก็ตกปากรับคำโดยไม่ลังเล เพราะเรื่องช่วยให้คนรู้ใจ
ตัวเองนี่เธอถนัด

ยกเว้นก็แต่เรื่องของเธอเองนี่ละที่ไม่มีใครช่วยได้ เพราะจนถึง
ปานนี้เธอก็ยังไม่รู้เลยว่าเธอชอบเขา

“ว้าย!” พิตาภาดูทานอย่างตกใจเมื่อเดินอยู่ดีๆ สั้นรองเท้าก็หัก แต่จังหวะนั้นเองมือหนาของใครคนหนึ่งก็รั้งเอวหญิงสาวเอาไว้ก่อนที่เขาจะล้มลงไป เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง พิตาภาที่รู้สึกค้อนหน้าเขาอยู่ ครามครัน

“ถอดรองเท้าออกก่อนดีกว่านะครับ” คนที่อยู่ในชุดเสื้อยืดสีขาวผูกเนกไทเรียบร้อยและกางเกงสแล็กสีดำบอกเสียงขรั่ม

“ค่ะ” เธอทำตามที่ชายหนุ่มแนะนำ

“รู้สึกเจ็บข้อเท้าไหมครับ” เขาช่วยประคองจนพิตาภาถอดรองเท้าเสร็จจึงปล่อยมือออกจากร่างบาง

“ไม่ค่ะ”

เจ้าของใบหน้าคมคายสะอาดสะอาดสะอ้านพยักหน้ารับรู้ “คุณมาคนเดียวหรือครับ”

“จริงๆ ฉันนัดเพื่อนไว้ค่ะ แต่ยังไม่ถึงกันเลย”

“งั้นผมจะไปซื้อรองเท้าใหม่ให้ รอดตรงนี้ก็อันได้ไหมครับ” เขาบอกอย่างเป็นสุภาพบุรุษ

“ขอโทษนะคะ พี่ไซ่พี่เนสหรือเปล่าค่ะ” พิตาภามองหน้าเขาอยู่นานจนสุดท้ายนี้ก็ออกกว่าเขาคือภานุรุจ ลูกชายคนเล็กของป้าอูษานั่นเอง

“ใช่ครับ คุณ...” คิ้วเข้มของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันอย่างงงๆ ท่าทางจะจำเธอไม่ได้

หญิงสาวเห็นอย่างนั้นเลยเอ่ยขึ้น “พันธ์ลูกสาวป้าแะไงคะ” พิตาภายิ้มสดใส

ดวงตาเรียวยาวสีเข้มเป็นประกายกระจ่างขึ้น

“อ้อ คุณพันธ์ ขอโทษด้วยนะคะที่ตอนแรกผมจำไม่ได้” ภานุรุจค้อมศีรษะอย่างสุภาพ

“เราเจอกันครั้งสุดท้ายก็ตั้งสองปีก่อนนู่น ไม่แปลกหรอกค่ะที่

พีเนสจำไม่ได้ ตอนแรกพันซ์ก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกันว่าใช่พีเนสหรือเปล่า” เจ้าของเสียงใส่หูเดินไปยิ้มไป “จริงสิ! พีเนสต้องไปทำธุระอะไรหรือเปล่าคะ ยังไงไม่ต้องห่วงพันซ์นะคะ เดี่ยวเพื่อนพันซ์ก็คงมาแล้ว”

นักธุรกิจหนุ่มพลิกข้อมือดูนาฬิกา “ยังพอมีเวลาครับ แต่แล้วแต่คุณพันซ์ก็ได้” วันนี้เขาแวะมาซื้อนาฬิกาข้อมือไปเป็นของขวัญแสดงความยินดีกับพี่ชาย ในโอกาสที่ตี๊กเกอร์เบน เฮอร์เทจ ซึ่งภรรยาเป็นผู้ควบคุมดูแลงานก่อสร้างได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว และพร้อมเปิดตัวในเย็นวันนี้ แต่เขาคงไม่ได้ไปร่วมงานด้วย เพราะต้องบินไปทำงานที่ญี่ปุ่นตอนสามทุ่ม

พิตาภาไม่ทันได้ตอบ เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น “สักครู่ นะคะพีเนส”

หนุ่มมวดขริมพยับหน้าหงิกๆ

“ถึงยังแก” หญิงสาวถามเฉมปรางค์ที่โทร. เข้ามา

“กำลังออกจากสถานี แกอยู่ไหนเนี่ย”

“เอ่อ...” พิตาภาหมุนตัวมองไปรอบๆ เพื่อหาจุดสังเกต “อันอยู่แถวร้าน...” เธอบอกชื่อร้านเสื้อผ้าแบรนด์เนมร้านหนึ่งไป

“โอเคๆ เดี่ยวเดินไปหานะ เมื่อกี้ไอ้เนยก็โทร. มาบอกว่าถึงชิดลมละ ไม่เกินห้านาทีคงถึงเหมือนกัน”

“โอเค เจอกัน” พิตาภาดวงส่าย ก่อนจะหันไปบอกเจ้าของร่างสูงที่ยืนรออยู่ “เพื่อนพันซ์กำลังมาแล้วคะ พันซ์ไม่รบกวนพีเนสตี๊กว่า ขอขอบคุณมากนะคะ”

ภานูรุษพยับหน้ารับรู้ “ถ้าฉันผมขอตัวก่อนนะคะ”

“คะ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะที่เมื่อกี้ช่วยพันซ์ไว้ ไม่งั้นพันซ์ได้หมายหลังโซว์คนในห้างแน่ๆ”

ใบหน้าหล่อเหลาสะอาดสะอ้านระบายด้วยยิ้มบาง “ไม่เป็นไรครับ” นักธุรกิจหนุ่มบอกแล้วจึงเดินจากไป

พิตภามองตามร่างสูงแล้วแอบอมยิ้ม

‘ผู้ชายนิ่งๆ ขรึมๆ แบบพีเนสก็ดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบนะเนี่ย ไม่รู้เหมือนกันว่ามีแฟนหรือยัง แต่ทั้งหล่อทั้งเป็นสุภาพบุรุษแบบนี้ไม่น่ารอดคนที่ได้พีเนสไปเป็นแฟนคงโชคดีที่สุดเลย เพราะท่าทางพีเนสเค้าไม่เจ้าชู้ไม่เหมือนใครบางคนที่ทั้งแสดและซื่ออวย ก็กับใครต่อไปไปทั่ว เราหมายถึงใครนะเหอ ก็อีฟอาร์ตไง จะใครล่ะ!’

อภิวัดนักร้องนั่งกินไอศกรีมอยู่กับสาวน้อยไปหน้าจิมล์ม
ที่ห้างแห่งหนึ่งแถวสยาม ทว่าใจของเขาไม่ได้อยู่กับคนตรงหน้าเลย จนคู่เด็ดสาวต้องคอยเรียกให้กลับไปสนใจ

“วันนี้พีเนสเป็นอะไรคะ ไม่สนใจเรนโบว์เลย” รินลดาถามด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ

“พีซอโทษครับ เมื่อกี้หนูถามว่าไงนะ” อภิวัดนักร้องเสียงนุ่ม
รินลดาเป็นหลานสาวของคนใช้คนหนึ่งของเขา เมื่อเดือนก่อนเธอพ่าย่าซึ่งมีอาการปวดศีรษะเพราะความดันโลหิตสูงมาแอดมิตที่โรงพยาบาล หมอหนุ่มจึงมีโอกาสดูรู้จักสาวน้อยซึ่งเพิ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ก่อนจะนัดเจอกันครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม

“เรนโบว์ถามว่า จะไปดูหนังกันต่อไหมคะ วันนี้เรนโบว์อยู่กับพีเนสได้ทั้งวันเลย” เสียงเล็กใสทวนคำถาม

“เอ่อ พีเนสไปต่อไม่ได้ครับ”

“ทำไมล่ะคะ หรือว่าพีเนสมีคนอื่น” ใบหน้าของเธอจ้องอย่างเอาแต่ใจ

“เปล่า คือพีเนสก็เพลียๆ นะ อยากกลับไปพักผ่อนมากกว่า” อภิวัดนักร้องเสียงแข็งๆ อย่างบอกไม่ถูก ตั้งแต่เมื่อคืนนี้เขาก็ยังไม่ได้คุยกับพิตภาอีกเลย ไม่รู้ว่าป่านนี้หญิงสาวจะเปลี่ยนใจหรือยัง

“ไปกับเรนโบว์เถอะนะคะ นะนะ นานๆ จะเจอกันที นี่เราเพิ่ง

เจอกันแค่สองชั่วโมงเอง เรนโบว์อยากอยู่กับพี่หมอนานๆ” สาวน้อยมองอย่างอดอ้อน

“ไว้ครั้งหน้าดีกว่านะ”

“ไม่เอา วันนี้แหละ นะคะพี่หมอ พี่หมอคนดีคนดีของเรนโบว์”

“พี่ไม่มีอารมณ์จะไปจริงๆ ครับ ขอโทษด้วยนะ” หมอหนุ่มบอกลีสงข้มขึ้นเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมเข้าใจเขาสักที

“ถ้าพี่หมอไม่ยอมไปดูหนังกับเรนโบว์วันนี้ เราก็ไม่ต้องเจอกันอีกเลย!” รินลดายื่นคำขาดและมองเขาด้วยแววตาเอาจริง

พิตภาและเพื่อนอีกสองคนกำลังเดินหาร้านของหวาน

กินต่อหลังจากกินของคาวกันไปแล้ว เฉลอปรางค์แนะนำร้านไอศกรีมที่ชื่อบีฟอว์ ชั้นเดียให้เพื่อนๆ เพราะเคยมากินแล้วดีใจ

เจ้าตัวการ์ตูนตัวน่ารักของไอศกรีมอร่อยมาก มีให้เลือกทั้งแบบปกติและแบบไขมันดำ ซึ่งเหมาะสำหรับสาวๆ ที่ต้องการรักษาหุ่น นอกจากนี้ทางร้านยังใช้วัตถุดิบเกรดพรีเมียมอีกด้วย

“แกล่ค่าโฆษณามาเท่าไรเนี่ย” พิตภาอดขำไม่ได้

“นั่นดิ มันพุดยงกับเป็นเจ้าของร้าน” นริกุลส่ายหัว

“เฮ้ย มันอร่อยจริงๆ นะ นี่ไม่ได้เงินสักบาทเลย” สาวหมวยร่างเล็กยิ้มน้อย

“ถ้าไม่อร่อยให้ไอ้เฉลอลีสงข้มพวกเรา ดีไหมเนี่ย” พิตภาหันไปถามเพื่อนขณะเดินไปยังร้านไอศกรีมที่ว่า

สาวผมม้าตอบทันที “ดิงามพระรามสี่!”

พิตภาเป็นเพื่อนกับเฉลอปรางค์และนริกุลมาตั้งแต่สมัยประถมแล้ว แถมตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็ยังชอบเข้าคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี สาขาการตลาดได้เหมือนกันอีก ต่างก็แค่สองคนนี่ต่อโทที่เดิม ส่วนเธอตัดสินใจไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา เพราะเหนื่อย

และถือกับการแอบรักอภิวัดณ์อยู่ข้างเดียวอย่างไม่มีหวัง จึงพาหัวใจ
หนีไปให้ไกลจากเขา ก่อนที่มันจะบอบช้ำไปมากกว่านั้น

สมัยเข้าเรียนชั้น ป. 1 แรกๆ พิตาภาก็ยังไม่ค่อยสนิทสนมกับ
เพื่อนในห้องเท่าไร เพราะเด็กๆ ทุกคนกำลังอยู่ในช่วงปรับตัว ตอนนั้น
อภิวัดณ์เลยคอยแหวะเวียนมาหาตอนพักกลางวันและพาไปกินข้าว

แม่ของเขาเป็นคนแนะนำให้แม่ของพิตาภาส่งเธอเข้าเรียน
โรงเรียนเดียวกัน ประมาดว่าพี่จะได้ดูแลน้อง ซึ่งอภิวัดณ์ก็ดูแลเธอ
จริงๆ นั่นละ แต่บอกตรงๆ ว่าเธอไม่ค่อยชอบเท่าไร เพราะเพื่อนๆ
มักจะล้อว่าเธอกับเขาเป็นแฟนกัน พอเธอหน้าแดง ก็ยิ่งล้อกันใหญ่
ว่าเป็นความจริง

ความจริงที่ไหนกันล่ะ ที่หน้าแดงก็เพราะโกรธต่างหากเว้ย!

...

‘พี่อาร์ตไม่ต้องมาดูแลพันธ์หรอก เห็นไหมเนี่ยโดนล้อทุกวันเลย’
คนตัวเล็กหน้ามูย

‘แต่แม่พี่บอกให้มานะ แล้วพี่ก็รับปากกับน้ำแซแล้วด้วยว่าจะ
คอยดูแลพันธ์’ เด็กชายอภิวัดณ์ซึ่งตอนนั้นเรียนอยู่ชั้นป. 4 ไม่อยากขัด
คำสั่งผู้ใหญ่

‘ไม่เป็นไรค่ะ’

‘แต่เรายังไม่มีเพื่อนเลยนี่’

‘เดี๋ยวอีกหน่อยพันธ์ก็สนิทกับเพื่อนๆ ในห้องเองนั่นแหละค่ะ
ขอแค่พี่อาร์ตเลิกตามประกบก็พอ’

‘ทำไม ไม่อยากโดนเพื่อนล้อว่าเราเป็นแฟนกันหรือ’ อีกฝ่าย
เลิกคิ้วหนาขึ้น

‘ใช่ค่ะ ไม่ใช่แค่เพื่อนพันธ์หรอก เพื่อนในกลุ่มพี่อาร์ตยังล้อเลย
พี่อาร์ตไม่อายหรือ’

‘อายทำไม มันไม่ใช่เรื่องจริง’ เจ้าตัวยกไหล่

‘พีอาร์ตไม่อายุก็ช่าง แต่พันซ์อาย เพราะงั้นเวลาอยู่ที่โรงเรียน เราไม่ต้องคุยกันก็ตื่นะคะ ค่อยไปคุยกันข้างนอก’ เด็กหญิงเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

‘ตามใจ แต่ถ้าเหงาก็บอกได้ พี่จะได้มาเป็นเพื่อนตอนพักกลางวัน’

‘พันซ์ไม่เหงาหรอกค่ะ รับรอง!’

...

หนึ่งเดือนต่อจากนั้นพิตาก็เริ่มมีเพื่อน สองคนแรกที่เข้ามาผูกมิตรกับเธอก็คือเมอปรางค์กับนริกุลนั่นเอง ส่วนกับอภิวัดมนั้นนั้น แม้อยู่ที่โรงเรียนจะไม่ได้คุยกันมาก แต่หลังเลิกเรียนเธอกับเขาก็พูดคุยกันปกติ เพราะไม่ต้องกลัวว่าคนอื่นจะตามมาล้อ

มองย้อนกลับไปพิตาก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมเธอจะต้องอายขนาดนั้นเมื่อโดนเพื่อนล้อว่าเป็นแฟนกับเขา ทั้งที่ตอนนั้นเธอก็ไม่ได้คิดกับอภิวัดมน์เกินพี่ชาย ส่วนเขาก็ไม่ได้คิดกับเธอกินน้องสาว

ถ้ามาล้อตอนนั้นแล้วเขินสิจะไม่แปลกเลย เพราะความรู้สึกของเธอนั้นมีต่อเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าความรู้สึกของอภิวัดมน์จะเปลี่ยนไปเหมือนกันหรือเปล่า

เมื่อสามสาวมาถึงหน้าร้านไอศกรีมบีฟอว์ ชั้นเดียฯ พนักงานก็พาเดินเข้าไปนั่งยังโต๊ะที่ว่าง ตอนนั้นเองที่พิตภาและเพื่อนเหลือบไปเห็นอภิวัดมน์นั่งอยู่กับสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งโต๊ะด้านในสุด แต่ท่าทางเหมือนทั้งคู่กำลังทะเลาะกัน

“เฮ้ย นั่นพี่หมออาร์ตนี่นา” เมอปรางค์เอ่ยขึ้นเป็นคนแรก

“เพิ่งรู้ว่าพี่หมอเค้าเป็นคนรักเด็กด้วย แต่คบเด็กก็ต้องทำใจนะอะ สงสัยไปทำอะไรขัดใจเด็กเข้า หน้าอเป็นม้ามมากrukเลย” นริกุลหัวเราะคิกคัก

“อิพีอาร์ตมันก็อ่อยไปทั่วนั่นแหละ ไม่ว่าจะเด็กจะผู้ใหญ่!”

ริมฝีปากอ้อมคว่ำลงอย่างหม่นได้ ที่เขาชวนเธอดูหนังตอนเย็นวันนี้ แทนที่จะเป็นตอนบ่ายก็เพราะมีนัดกับเด็กนี้แล้วสินะ ที่น่าที่กว่านั้นก็คือทั้งที่เขามีนัดแล้ว แต่ก็ยังมานัดเธอกับคนอื่นเฉย ถ้าอภิวัดมันเป็นแรด ก็คงเป็นแรดระดับตัวพ่อเลยละ!

ไม่นานหลังจากนั้นคู่เด็ดของหมอนุ่มก็ลุกขึ้นจากโต๊ะและเดินสวนมาทางพวกเขา ใบหน้าของสาวน้อยบอกความโกรธซึ่ง ปากกับจมูกแทบจะติดกัน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามีปัญหากันแน่ๆ

พิตาภาไม่อยากซ้ำเติมเขา แต่ก็อดยิ้มมุมปากอย่างสมน้ำหน้า อภิวัดนี้ไม่ได้จริงๆ และไหนๆ เขาก็เห็นเธอแล้ว ขอเดินเข้าไปหาหน่อยดีกว่า

“ไอ้เมอ ไอ้เนย แยกไปนั่งก่อนนะ ขอเวะทักทายพี่อาร์ตแป็บ” เจ้าของร่างเพรียวหันไปบอกสองเพื่อนสนิท จากนั้นก็เดินไปยังโต๊ะที่อยู่อีกมุมของร้าน

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเมื่อเห็นเธอ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทำหน้ากัลลัคน์ “อ้าว พันซ์มากินไอติมกับเพื่อนหรือ”

“คะ แล้วพี่อาร์ตล่ะ หลอกเด็กมากินไอติมหรือ เสียใจด้วยนะคะที่ได้กินรู้ทัน ไม่ยอมหลงกลผู้เฒ่าเจ้าเล่ห์ง่าย” ในน้ำเสียงของเธอมีความสะใจนิดๆ

อภิวัดยักไหล่ “ถ้าพันซ์หมายถึงเมื่อกี้ พี่เป็นคนบอกเลิกคบน้องเค้าเอง”

“หล่อเลือกได้จริงๆ” พิตาภาเอ่ยอย่างหม่นได้

ชายหนุ่มยักคิ้วตอบ ดวงตาคมเป็นประกายพิริบพราว แล้วก็วกเข้าเรื่องเธอ “ตกลงพันซ์จะไปงานตอนเย็นไหม”

“ไปสิคะ รับปากป้าซาไปแล้วนี่นา”

“งั้นพี่ก็ไม่มีเพื่อนดูหนังสิ” เขาทำเสียงออก

พิตาภายักไหล่ “ต้องสงสารไหมคะ”

“สงสารหน่อยซี” หมอหนุ่มมองตาปรอย

“คนที่น่าสงสารคือน้องคนเมื่อกี้มากกว่า ไม่ใช่คนที่เพิ่งหักอกคนอื่นอย่างพี่อาร์ต”

อภิวัดมน์ทำหน้าอ่อนมากขึ้นอีกสองระดับ “จะไม่เปลี่ยนใจจริงๆ อ๊ะ ดูหนังสนุกน้ำ”

“ไม่ค่ะ พันซ์จะไปช่วยป่าษาทดสอบพีโนน์”

ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ เมื่อเห็นว่าน้องไม่เปลี่ยนใจแน่แล้ว

“งั้นก็ระวังตัวด้วยละ” เขาได้ฟังแผนการที่หญิงสาวเล่าแล้วบอกตรงๆ ว่าเขาเป็นห่วงน้องมาก โดยเฉพาะตอนกลับที่น้ำแสงแขจะกลับก่อน แล้วให้ผู้ชายคนนั้นไปส่งพิตาภาที่บ้าน ถ้าระหว่างทางมันเกิดคิดชั่วร้ายเลี้ยวเข้าโรงแรม หรือจอดรถปล้ำเธอข้างทางละ พิตาภาจะช่วยเหลือตัวเองได้ไหม

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ปลอดภัยกว่าอยู่กับพี่อาร์ตแน่ๆ” นี้ไม่ได้ประชดนะ เพราะลูกชายของป่าฤษาทั้งสองคนไม่เจ้าชู้และมีใจเหมือนเขาแน่นอน

“โห พันซ์พูดซะพีเสียหายเลย” หมอหนุ่มโอดครวญ

“ก็จริงนี่ค่ะ” พิตาภายิ้มขัน “เดี๋ยวพันซ์ขอตัวก่อนนะ เพื่อนรออยู่ค่ะ” พูดจบหญิงสาวก็เดินหันหลังจากมา ปล่อยให้แรดตัวพอนั่งหงอยเหงาอยู่ลำพัง